

begge. Da Veninden bad hende om rigtig snart at komme og besøge hende, svarede hun ja; men ved sig selv tænkte hun, at det vist ikke blev til noget.

Nedenfor den store Stentrappe stod en lille tilstøvet Vogn og kogte. Det var ikke meget andet end en stor Træsko paa tre Hjul.

Jytte blev staaende oppe paa Trappen med sin Fætter under Armen, indtil Doktorparret var kommet tilsæde og Vognen futede afsted.

„Kender du ellers noget til Doktor Gaardbo?“ spurgte hun, idet de fulgtes ind. „Er han en dygtig Læge?“

„Han er sgu slet ikke Læge. Han er en Kvaksalver, der vil kurere Folk uden Medicin. Apotekeren er rasende paa ham. Han vil klage over ham, siger han. Han er heller slet ikke anset blandt sine Kolleger. Det veed jeg fra Asmus. De kalder ham for Seminaristen.“

„Han er jo en Bror til Præsten.“

„Ja, og de er lige bondevigtige begge to. De er fornemme, — forstaar du. De holder sig for gode til at tage Del i Egnens Selskabelighed. De vil allerede regere og dominere. Men det bliver der forhaabentlig sat en Stopper for!“

XI

Under Doktorfamiljens Besøg havde Fru Bertha været en Rundgang omkring til alle de gamle Steder i Avlsgaarden og Parken, hvor hun havde leget som Barn. Hun var født paa Storeholt, og det forstemte hende at se, hvor daarligt Gaarden blev vedligeholdet. Den stod næsten og forfaldt. Paa en af Ladebygningerne havde Taget været under Reparation, men af en eller anden Grund var Arbejdet standset. Ovenpaa den ene Halvdel af den store Længe strittede de nøgne Spær.

Folkene gik ogsaa saa underligt og drev. Et Par af dem saae haanligt paa hende uden at hilse.

Køerne blev drevet hjem til Stalden, og hun undrede sig